

Helle Thorning-Schmidts tale ved Socialdemokratiets kongres

Taler

Helle Thorning-Schmidt
Partiformand for
Socialdemokratiet

Dato

6. september 2008

Sted

Aalborg

Kære Kongres

Danmark står ved en skillevej.

Den borgerlige regering er efter 7 år ved magten kørt fast. Den tumler rundt med den danske udlændingelov. Den løber fra alle sine valgløfter. Og den har mistet grebet om dansk økonomi.

Danmark har haft 7 år med Anders Fogh. Vi har ikke råd til 7 år med Lars Løkke.

Vi er samlet i Ålborg for at vise, at der er et alternativ til et Danmark, hvor vi accepterer, at væksten går i stå og arbejdsløsheden stiger.

Der er et alternativ til et Danmark, hvor regeringen taler om klimaproblemerne, men samtidig accepterer mere og mere CO₂-forurening.

Der er et alternativ til et Danmark, hvor vores ældre efter et langt liv på arbejdsmarkedet må se deres pensioner spist op af prisstigninger.

Der er et alternativ til et Danmark, hvor færre og færre får en uddannelse.

Der er et alternativ til et Danmark, hvor sundhedsvæsenet bliver privatiseret, og hvor patienterne dør på ventelisterne. Det alternativ er socialdemokratisk.

Vi er parate til at tage ansvaret for fremtidens Danmark. Men vi kan ikke gøre det alene.

Vi kan kun gøre det i fællesskab med hver enkelt dansker.

Vi kan, hvis du vil. Det er budskabet fra vores kongres.

Vi kan lægge grunden til et nyt opsving med højere vækst, bedre jobs, renere miljø – og flere ressourcer til velfærd.

Vi kan gøre Danmark til verdens førende klimaland.

Vi kan bygge bro mellem arbejdsliv og seniorliv.

Vi kan få verdens bedste folkeskole, der giver alle børn det bedste springbræt til en fremtid.

Vi kan skabe verdens bedste sundhedsvæsen med fri og lige adgang.

Hvis du vil.

Efter 7 år, hvor vækst og fremgang kom fra et buldrende opsving i den globale økonomi, er flødeskumstiden forbi. Men regeringen fortsætter, som om intet var hændt. Der er som sædvanlig ikke noget at komme efter.

Men alle advarselsslamper blinker i dansk økonomi. Renterne stiger. Det samme gør priserne på mad og energi. Ledigheden vil stige. Og vi har udsigt til lavere vækst end de lande, vi normalt sammenligner os med.

Lars Løkke har fremlagt sin finanslov. Den betyder – som sædvanlig – skattelettelser. Men samtidig også nedskæringer i kommunernes velfærd. Den bremser investeringer i fremtiden. Og den ikke bare accepterer, men skaber højere arbejdsløshed ved at genindføre tvungen opsparing.

Den samme regering, der fortalte, at vi kunne købe hele verden, at der var råd til både skattelettelser og velfærd, og at det kun var de sidste socialistiske ballademagere, der ikke forstod det, er nu i gang med en unødvendig hård opbremsning af økonomien, og taler panikagtigt om forringelser på dagpenge og efterløn.

Lars Løkke fører en økonomisk slingrekurs. Da han skulle trykke på bremsen i dansk økonomi, speedede han i stedet op. Og da det i år var tid at sætte en anelse mere fart på udviklingen, havnede foden i stedet på bremsen. Man fristes til at sige: ”Pas på Lars – han er ny i trafikken”.

Det er ikke en ansvarlig måde at føre økonomisk politik på. For vi må aldrig glemme, at det er den enkelte families økonomi, der kommer en tur på glatbanen med Lars Løkke.

Det er de helt almindelige hårdt arbejdende danskere, der hver dag står op klokken halv syv, sender børnene i skole og passer deres arbejde. De kan mærke, at opsvinget er slut.

Den unge familie i hovedstadsområdet, der købte en lille, men dyr bolig for to år siden, er i dag teknisk insolvent, som det hedder. De skylder mere væk, end deres hus kan sælges for – og de har ikke råd til at afdrage på gælden. De er stavnsbundet mange år frem, i en økonomi med nulvækst og et boligmarked i frit fald.

Og den unge iværksætter i Århus, der har taget chancen, og investeret hele sin fremtid i forsøget på at bygge en ny virksomhed. Hun må slås endnu hårdere for at få enderne til at mødes i en økonomi, hvor antallet af konkurser i juli måned var det højeste i 14 år.

Eller den brystkræftpatient, der må vente 91 uger på at blive screenet, for at se om den modbydelige sygdom er vendt tilbage. Hun må leve i uvished, fordi det økonomiske opsving blev soldet bort på skattelettelser, og fordi regeringen ikke har modet til at prioritere mellem livstruende sygdomme og nedgroede tånegle.

Men der er et alternativ. Og det alternativ er socialdemokratisk.

Overfor en borgerlig blok præget af arrogance, kynisme, metaltræthed og splittelse står en opposition, der samler stadig mere kraft og styrke.

Jeg er stolt over, at jeg for fire uger siden kunne præsentere en historisk aftale mellem Socialdemokraterne og SF om udlændinge og integration.

Den indeholder det hidtil mest ambitiøse bud på, hvordan vi løser udfordringen

med integration af de nye danskere. Og en klar anerkendelse af, at der er en sammenhæng mellem antallet af familiesammenførte og hvor dygtige vi er til integration.

Regeringens integrationspolitik har spillet fallit. Den er ikke fast og fair. Den er fløv og fatal.

Socialdemokraterne og SF angiver med vores udspil en retning for integrationen i Danmark.

Vi giver et klart billede af, hvad vi gør når vi kommer til, og vi siger tydeligt, at med et nyt flertal følger hverken flere eller færre udlændinge – kun en bedre integration.

Jeg kan love jer, at vores nye integrationsreform ikke bliver det sidste fælles initiativ fra Socialdemokraterne, SF – og forhåbentlig også de Radikale.

Jeg ser det som min og Socialdemokraternes ledelsesopgave at stå for den klare linie. For de nye ideer. Og for det ærlige, samlede alternativ.

Vi lover ikke danskerne guld og grønne skove. Vi lover ikke både skattelettelser og mere velfærd. Vi lover ikke ny fremgang uden reformer og forandring. Men vi lover et opgør med en politisk kultur, der vender ryggen til virkeligheden.

Og nu vi taler om virkeligheden

Kan I huske, hvordan statsministeren talte om uhumske og ulækre toiletter i folkeskolen? Kan I huske, hvordan regeringen ville løse problemerne med en Kvalitetsfond på 50 milliarder kroner? Kan I huske det?

Ved I hvad? Toiletterne er stadig uhumske og ulækre. Og det er de også om et år. For nu viser det sig, at Kvalitetsfonden bare er bluff.

Kan I huske, hvordan regeringen ville afskaffe lukkedage i daginstitutionerne? Kan I huske det? Og hvad fik vi? Vi fik et nyt ord på dansk, nemlig ”løsrevne lukkedage”.

For regeringen er det OK med lukkedage om mandagen og om fredagen, men

ikke om tirsdagen. Jeg kan hilse fra virkeligheden og sige, at det ikke gør nogen forskel for os børnefamilier.

En lukkedag er til besvær. Lige meget hvordan man vender og drejer det.

Man siger, at tomme tønder buldrer mest. Efter valget i 2007 må man sige, at tomme løfter buldrer endnu mere. Løkke og Fogh har ingen svar på Danmarks nye udfordringer. Gennem 7 år har deres eneste svar, på hvert eneste problem, været at sænke skatten for de mest velstillede danskere og give nedskæringer til de dårligst stillede danskere.

Men vi kan ikke få bedre offentlig service, hvis vi sænker skatten.

Vores holdning er klar. Der er ingen grund til at beskatte danskerne hårdere end de bliver i dag. Det er ikke vores politik.

Men hvis vi vil have kvalitet i vores fælles offentlige service, har vi heller ikke råd til at blive ved med at sænke skatten.

Skattelettelser koster samfundet dyrt. De skattelettelser, regeringen og Dansk Folkeparti har vedtaget, har ikke bare kostet mindre velfærd. De har også forringet holdbarheden af vores økonomi i et omfang, så regeringen nu har brug for drastiske nedskæringer af vores efterløn. Det glemte de også lige at fortælle i valgkampen.

Det er ikke mere end 2 år siden, at vi indgik et historisk velfærdsforlig med regeringen. Det var en god aftale, selvom den selvfølgelig også var svær. Grundlæggende bad vi de ældre om at gå lidt senere på efterløn, i takt med at vi lever længere. For så i stedet at bruge pengene på investeringer i uddannelse, forskning og arbejdsmiljø. Det var en god aftale, og den viste, at der også er villighed til solidaritet mellem generationerne.

Og velfærdsaftalen skabte en retfærdig og holdbar efterlønsordning. Den sikrede, at ordningen ikke bare blev dyrere og dyrere i takt med, at vi – heldigvis – lever længere og længere. Og den gav danskerne et anstændigt varsel om de nødvendige ændringer.

Det, de borgerlige nu bringer på bane, er et direkte angreb på de mennesker, der

allerede har planlagt deres seniorliv.

Ikke en modernisering, men en afmontering af efterlønnen. En forringelse der rykker tæppet væk under de danskere, der har planlagt deres liv i tillid til vores løfter og beslutninger.

Dem svigter Socialdemokraterne under ingen omstændigheder – og dem skylder Lars Løkke et klart svar. I det hele taget er det vores opgave at stå fast i en tid, hvor Venstre drejer til højre.

I dag fra vores kongres skal vi sende et meget stærkt signal: Vi er klar til at tage - og vinde – den værdikamp Venstres nye generation af ledere lægger op til.

Når Venstre leger med tanken om at lade ledigheden stige for at holde lønningerne nede, så siger vi klart fra. Og når Venstre i ramme alvor – med statsministerens godkendelse – vedtager at alle offentlige opgaver uden undtagelse kan privatiseres, så siger vi klart fra.

Udviklingen i sundhedsvæsenet viser, hvor galt det kan gå, når den borgerlige ideologi får frit løb. Det private sundhedsvæsen tjener bunker af skatte kroner på behandlinger, som samfundet køber til overpris.

Socialdemokratiet er klar til en grundlæggende debat om, hvordan vi bedst og mest effektivt driver velfærdssamfundet.

Vores indstilling er pragmatisk og snusfornuftig. Fair konkurrence er sund. Og private skal også have lov til at byde ind på offentlige opgaver.

Men realiteten er, at Danmark er et af verdens stærkeste samfund, netop fordi vi har modstået fristelserne til at gennemføre liberalistiske eksperimenter med fællesskabets bærende institutioner.

Vi er klar til kæmpe for et stærkt offentligt sundhedsvæsen. Vi vil ikke acceptere at sælge afgørende samfundsværdier til højstbydende. Og vi vil bevare den politiske kontrol med vores energiforsyning, vores kulturbærende institutioner og vores almene boligsektor.

Jeg kan allerede høre meningsmagerne på de store borgerlige dagblade ryste på

hovedet. Jamen, er Socialdemokraterne blevet bange for forandring? Tør de ikke længere tage ansvar for de nødvendige reformer?

Mit svar er klart: Kom ikke og sig, at Thorvald Staunings, Jens Otto Krags og Poul Nyrups parti ikke er parat til reformer. Socialdemokratiet er Danmarks stærkeste reformparti.

For 75 år siden stod Stauning i spidsen for Kanslergadeforliget. Et forlig der satte store reformer i gang, og løftede hundredetusinder af danskere ud af fattigdommen og armoden. Reformen gav håb og værdighed til mennesker, der var vant til at frygte morgendagen og bøje nakken.

Reformen betød, at Danmark kom ud af 30'ernes krise som et stærkere samfund.

For 35 år siden blev Danmark en del af det europæiske fællesskab, fordi Jens Otto Krag investerede hele sin politiske kapital i at skabe en plads til Danmark i hjertet af Europa – og en plads til Europa i hjertet af danskheden. Det er et medlemskab, der er selve ryggraden i vores økonomi og det stærkeste kort i vores udenrigspolitik.

For 15 år siden viste Poul Nyrup og hans generation af socialdemokratiske ledere – Svend, Mogens og Ritt – endnu engang, at det er os - os socialdemokrater - der går forrest, når det knager i samfundets fuger og bånd.

Efter 10 år med en borgerlig regering i 80'erne kendte alle en, der var blevet arbejdsløs. I 90'erne med en socialdemokratisk regering kendte alle en, der havde fået job.

Jeg blev socialdemokrat i begyndelsen af 90erne, fordi det var og er os, der altid har modet til at træffe svære beslutninger. Til at gå seriøst efter de mål, de borgerlige afskrev som urealistiske.

Jeg blev socialdemokrat, fordi jeg tror på fællesskabet som den stærkeste vej til at løfte hvert enkelt menneske. Jeg blev socialdemokrat for at forandre – ikke for at bevare.

Nu står Danmark foran nye udfordringer. Nu er tiden kommet til, at vi i min

generation tager vores ansvar. Vi skal ikke bare forsvare de resultater vores forgængere skabte. Vi skal lægge grunden til det næste opsving – til ny vækst og ny velfærd. Vi skal sætte os lige så høje mål som Stauning, Krag og Nyrup.

Tiden er inde til at se langt frem. Til at beskrive et nyt socialdemokratisk projekt. Tage et sigtepunkt for den politik vi vil føre efter et regeringskifte. Sende et klart signal om de værdier vi vil slås for.

Og det skal starte med det enkelte menneske. Det skal starte med det enkle spørgsmål. Hvordan vil vi gerne leve vores liv? Og hvordan skabes mulighederne for, at den drøm kan blive til virkelighed?

Det handler dybest set om, hvad vi vil bruge vores velstand til.

En ting er vi klar over: Meningen med at leve i et velfærdssamfund kan ikke være, at vi konstant skal stresse os igennem livet, til vi når frem til pensionsalderen. For sådan tror jeg, mange har det i dag.

Jeg møder alt for ofte mennesker, der er dybt splittede mellem arbejde og familie. Mennesker der prøver at gøre deres pligt og løfte deres ansvar på alle fronter – men altid føler, at de er ét skridt bagefter.

Der må være en anden mulighed. Vi må som samfund - som fællesskab - kunne stræbe efter, at mennesker trives.

Ikke fordi vi vil eller kan påtage os ansvaret for den enkeltes lykke. Men fordi det skal være vores ambition, at skabe et samfund med flere muligheder og større frihed på de områder, hvor det for alvor betyder noget. Et samfund hvor man af og til kan være fri for konkurrence og præstationspres uden at tabe terræn.

Trivselssamfundet er et Danmark, hvor vi bliver bedre til at veksle velstand til livskvalitet for det enkelte menneske. Hvis vi bruger vores velstand med omtanke og i fællesskab, er trivselssamfundet en mulighed.

Når vi har kunnet indføre folkepension, efterløn, dagpenge, og børnecheck, hvorfor skulle det så ikke være muligt at oprette en tidsbank, så det enkelte menneske over årene kan fordele deres arbejdsindsats, så det stemmer bedre overens med familielivet?

Hvorfor giver vi ikke danskerne langt flere muligheder for at skifte spor i tilværelsen? For at man kan tage et år ud af kalenderen for at passe sin gamle mor. Eller for at man får den uddannelse og det job, man ikke kunne gå efter som ung?

Er det ikke på tide at skabe en ny balance mellem marked og mennesker? Et samfund med mulighed for at trives bedre. Men trivselssamfundets forudsætning er reformer i en tryk ramme.

Og jeg vil i dag pege på fem områder, hvor vi har brug for forandringer og reformer. Fem områder hvor man vil kunne se en forskel på dem og os.

Først og fremmest skal vi udvikle en ny og mere intelligent dansk vækstmodel. Mere robust overfor op- og nedture i den globale økonomi. Bedre rustet til en fremtid med endnu hårdere konkurrence om arbejdspladserne.

Jeg tror nøglen til ny vækst er bedre jobs med højere værditilvækst. For den enkelte, for virksomhederne – og for Danmark. Det afgørende er, at Danmark vinder den globale kamp om fremtidens bedste arbejdspladser. Ikke bare at flere arbejder mere – men at det vi laver bliver mere værd.

Regeringen har systematisk forsømt at udvikle stort set alle betingelser for at skabe ny vækst: Uddannelse, infrastruktur, grøn omstilling og ny teknologiudvikling.

Og den barske realitet er, at dansk erhvervspolitik i år 2008 er totalt forældet og skandaløst ineffektiv.

Hvert år bruger vi 21 mia. kr. på erhvervstilskud. Uden at kunne dokumentere effekten, og på en måde der får selv Rigsrevisionen til at løfte pegefingern

Konsekvensen er at gamle og lavproduktive virksomheder holdes oppe – på bekostning af nye brancher og initiativer med potentiale for vækst. Jeg mener at tiden er inde til et skånselsløst kasseeftersyn af erhvervsstøtten.

Vi vil frigøre et stort milliardbeløb til at udvikle et nyt stærkt partnerskab med fremtidens vækstvirksomheder.

Den anden reform handler om grøn omstilling. Vi skal skabe et grønt Danmark, hurtigere og mere konsekvent end noget andet land i verden. Danskerne har ret til en forureningsfri tilværelse. Her og nu skal vi simpelthen stoppe det miljøsvineri, regeringen har ladet køre siden Svend Auken forlod Miljøministeriet.

Vi vil ikke acceptere at forbruget af sprøjtegift er steget 18 procent de sidste 7 år. Og vi vil ikke acceptere, at 1 mio. danskere dagligt lever med en luftforurening, som hvert år er skyld i over 3000 dødsfald.

Vores infrastruktur er under totalt sammenbrud, og den kollektive trafik er inde i en dødsspiral. Trafikken stopper til og udleder samtidig helt uacceptable mængder af CO₂.

Samtidig er vi dybt afhængige af olie. Og når olien om få årtier slipper op, så bliver vi igen afhængige af Mellemøstens olieressourcer.

Efter 13 års uafbrudt fald er det danske CO₂-udslip nu steget 3 år i træk. Mens regeringens ministre rejser verden rundt og belærer andre lande om, hvad de bør gøre for klimaet.

Hvorfor går Danmark ikke forrest?

Statsministerens vision er, at vi skal kunne klare os helt uden olie, gas og kul. Men han siger behændigt ikke noget om, hvornår vi skal nå det mål. Og han fører en politik som betyder, at det ikke sker hverken i hans eller min levetid.

Lad os her i dag stedet sætte det konkrete og ambitiøse mål, at Danmark skal være det første CO₂-neutrale land i verden. Med mere vindkraft, nye rene energikilder og massive energibesparelser.

Andre lande, som f.eks. Norge rykker i samme retning. Men vi har forudsætningerne for at komme først. Det er et valg, vi selv træffer.

Og lad os samtidig udvikle verdens grønneste og mest velfungerende transportsystem.

Lad os gøre Danmark til et land uden bilkøer og forsinkede tog. Lad os allerede under forårets skattereformforhandlinger vedtage en ny grøn transportbeskatning, som gør det billigere at købe miljørigtige biler, og dyrere at køre i dem.

Og som noget nyt vil jeg i dag foreslå, at vi opretter en oliefond. Den enorme rigdom der kommer fra Nordsøen skal investeres klogt og offensivt, så den kommer de fremtidige generationer til gode. I vedvarende energi, kollektiv trafik, og tidssvarende offentlige anlæg som sygehuse, skoler og daginstitutioner.

Den tredje reform handler om fremtidens seniorliv. Her skal vi gennemføre en kulturrevolution. Generationen mellem 60 og 80 år er den største og mest dynamiske i hele Danmarkshistorien. Det bliver ofte gjort til et problem – jeg anser det for at være en fordel.

Det er nu, vi skal gøre op med det fuldstændige forstenede syn på ældre mennesker, der stadig præger vores samfund.

Hvorfor skal vi overhovedet diskutere, om plejkrævende ældre har ret til et bad om dagen eller en mundfuld frisk luft?

Hvordan kan vi byde mennesker, der har knoklet hele deres liv at sidde tilbage uden en krone på lommen, når maden er betalt?

Socialdemokraterne vil gå forrest med en genopretning af ældreplejen i Danmark, og vi vil sikre alle ældre en anstændig økonomi – f.eks. med et loft over de kommunale madpriser.

Og hvorfor skal seniorerne altid anses for en økonomisk belastning? Virkeligheden er, at de som gruppe har masser af ressourcer, masser af erfaring – og masser af vilje til at give et nap med.

Hvorfor giver vi dem ikke muligheden? Hvorfor tøver vi med at gennemføre de forandringer, som gør det muligt at trække sig gradvist tilbage fra arbejdsmarkedet?

Socialdemokraterne vil sikre alle efterlønnere og pensionister mulighed for at

tjene 60.000 kr. om året - uden modregning og uden bureaukrati. Det vil gøre årtiers snak om det grå guld til virkelighed.

Den fjerde reform handler om uddannelse, uddannelse og uddannelse. Vi har i Danmark en ambition om, at 95 procent af de unge skal have en ungdomsuddannelse. Men vi er meget langt fra målet. Og vi bevæger os baglæns.

Der bliver år for år færre – ikke flere – der får en uddannelse. Samtidig falder andelen, der søger ind på de videregående uddannelser også kraftigt. Det går den forkerte vej i Danmark. Jeg ved ikke, om Bertel Haarder har givet op. Men han foretager sig absolut intet.

Et højere uddannelsesniveau vil styrke dansk økonomi og vækst. Men vigtigere er, at uddannelse også er nøglen til at løse mange af de andre udfordringer, vi står med. Vi ved, at det er dem uden uddannelse, der har sværest ved at klare sig selv, bliver mest syge, har sværest ved at leve sundt, kommer på førtidspension, og ja, dør tidligere end dem, der fik en uddannelse.

Vi ved, at det er uddannelse, der er nøglen til at få bugt med ulighed. Tænk hvis det hele starter der. Tænk hvis kimen til fremtidens ulighed i det danske samfund bliver lagt i 3. klasse, når de første drenge falder fra.

Det kan vi socialdemokrater ikke leve med.

Vi er klar med en omfattende uddannelsesreform. Vi vil gennemføre 13 års ret og pligt til uddannelse, tilbud om lektiehjælp efter skole, loft over de vildtvoksende klassekvotienter, og mulighed for at oprette helhedsskoler.

Sidst men ikke mindst skal vi genoprette det danske sundhedsvæsen. Det er en krævende opgave. Men det er også en helt afgørende opgave. Vi har ikke råd til at fejle.

Lad mig slå helt fast: Den frie og lige adgang til sundhed er velfærdssamfundets kronjuvel. Den frie og lige adgang til sundhed er socialdemokratisk hjerteblod.

Vi har altid sagt, at vores fællesskab skal måles på, hvordan vi behandler de svageste. Jeg er enig.

Derfor krænker det mig helt ind i marv og ben, når jeg hører, at patienterne dør på ventelisterne.

Det ryster mig, når jeg hører om, at der stadig ligger medicinske patienter på gangene. Og det bekymrer mig dybt, at forårets konflikt har ført til 400.000 aflyste undersøgelser og behandlinger.

Hvis ikke vi nu, med en politisk kraftanstrengelse, får bragt sundhedsvæsenet tilbage på sporet, vil det smuldre i de kommende år. Vi vil se vores fælles sundhedsvæsen blive privatiseret. Og vi vil se, at pengepungen bliver vigtigere end patienternes diagnose.

Det må ikke ske. Og det behøver ikke at ske.

Danskerne har et valg.

Mit forslag er, at vi giver afkald på de skattelettelser, der skal udbetales næste år – og bruger ressourcerne på at skabe et sundhedsvæsen i verdensklasse. For den enkelte dansker er prisen begrænset. For sundhedsvæsenet vil det betyde et historisk løft.

Vi kan sikre alle patienter med livstruende sygdomme akut behandling og forhindre at flere danskere dør på venteliste. Vi kan investere i tidssvarende apparatur, medicin og efteruddannelse, som vil sikre alle danske patienter fuldt udbytte af de enorme medicinske fremskridt, der sker lige nu.

Vi kan angribe de store frygtelige folkesygdomme, som f.eks. kræft, offensivt med nationale screeningsprogrammer, som sikrer at sygdommen opdages og behandles i tide. Vi kan sætte – og indfri – det mål, at overlevelsesraten for kræft i Danmark skal være blandt de 5 bedste i Europa. Når det gælder kræft i æggestokkene, er vi nu på niveau med Etiopien.

Og vi kan sikre de svageste medicinske patienter, der i dag placeres på gangene og nedprioriteres når det gælder pleje og omsorg, en anstændig behandling.

Det er her og nu vi har chancen for at sætte en anden kurs, hvor vi sikrer sundhed på 1. klasse til alle. Prisen er alene et opgør med borgerlig ideologi. Med

uansvarlige skattelettelser – og med en systematisk skævvridning til fordel for de private sundhedsforsikringer og de private sygehuse.

Skal Socialdemokraterne vælge mellem skattelettelser eller at stå vagt om velfærdssamfundets kronjuvel, så vælger vi det sidste.

Kære venner. Jeg skal til at slutte.

Socialdemokraterne står for et alternativ i dansk politik. En ny vej fremad.

Når vi taler med kollegaer, venner og familie, og de efter 7 år med borgerlig regering spørger: Betyder det nu noget, hvem der har regeringsmagten?

Så er vores svar klart. Ja det betyder noget!

Danskerne kan vælge mellem mere af det samme, eller et nyt politisk alternativ med nye ideer.

Se det for jer. Tænk på alle de ting vi kan forandre.

Det er et alternativ, der sætter en ny balance mellem marked og fællesskabet. Som arbejder for integration. Som står for en ny dynamisk vækstpolitik. Som vil gøre Danmark til verdens førende klima nation.

Det er et alternativ, som vil knokle for at alle børn og unge får en uddannelse.

Som vil give børnefamilierne et reelt valg mellem tid og ting. Som vil sikre den frie og lige adgang til sundhed.

Alternativet er Socialdemokraterne.

Vi brænder for vores værdier. Vi brænder efter at tage ansvar og bringe Danmark fremad.

Og vi kan - hvis du vil.

Tak for ordet.

Kilde

Fra prof. Robert Klemmensens private samling

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/helle-thorning-schmidts-tale-ved-socialdemokratiets-kongres-2008>